

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobkyně: **V. K.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, t. č. ZZC Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupená JUDr. Marošem Matiaškem, LL. M., advokátem se sídlem Rumunská 22/28, Praha 2 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2015, č. j. OAM-258/LE-BE02-LE22-2014, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Maroši Matiaškovi, LL. M., se přiznává odměna ve výši 6.800,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 24. 2. 2015, č. j. OAM-258/LE-BE02-LE22-2014, rozhodl žalovaný podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni.

Žalobkyně namítla, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Uvedla, že jí v případě návratu hrozí vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situacích vnitřního či mezinárodního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dále uvedla, že se žalovaný v rozhodnutí aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině nezabýval dostatečně, neboť když uvážíme neustále se měnící situaci, využil při hodnocení postavení žalobkyně zprávy, které byly v době rozhodování již zastaralé a neaktuální.

Rovněž uvedla, že nesouhlasí s názorem žalovaného, který v napadeném rozhodnutí tvrdí, že na území Ukrajiny neprobíhá žádný vnitřní ozbrojený konflikt ani konflikt, jehož důsledky by ve vztahu k žalobkyni bylo možno pokládat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a není žádný důvod domnívat se, že by se rozšířil ze 2 z celkového počtu 24 oblastí Ukrajiny do dalších. Nejenže jsou výše uvedená tvrzení správního orgánu v logickém rozporu, když na jednu stranu uvádí, že konflikt na území Ukrajiny neprobíhá a na stranu druhou uvádí, že konflikt se nerozšíří ze zasažených oblastí do jiných, ale žalobkyně má za to, že na předmětnou situaci je možno aplikovat i právní názor švédského Odvolacího soudu pro migraci, který se zabýval otázkou ozbrojeného konfliktu, jež probíhá pouze na části území státu. Žalobkyně dále nesouhlasila s názorem žalovaného, který své závěry postavil na tvrzení, že na západní části země, kde bydlí její rodina, nemá konflikt na východě žádný vliv. Žalobkyně má za to, že situace na východě Ukrajiny má veliký dopad na zbytek země a upozorňuje na skutečnost, že během nepokojů v Kyjevě, probíhaly nepokoje i ve Lvově, tedy v západní části Ukrajiny. Při těchto událostech ve Lvově došlo k násilnému obsazení místní pobočky ministerstva vnitra, kasáren a také kanceláře místního guvernéra. Dále nedávné události v Charkově a Oděse prokazují, že se situace netýká pouze části země původu, nýbrž i zbytku území. V Oděse například došlo za poslední měsíce k několika bombovým útokům zaměřeným proti podporovatelům proukrajinské vlády, přičemž není možno s jistotou tvrdit, že tyto útoky již ustaly a nebudou se opakovat. Podle analýzy provedené pro Rádio Svobodná Evropa znamenají útoky v Oděse novou formu boje proruských separatistů.

Žalobkyně shrnula, že situace, které Ukrajina v současné době čelí, je bezprecedentní a boje svou intenzitou dosahují již hranic občanské války. Návrat do země původu by ji vystavil této situaci naplno a mohl by tak nepřímě ohrozit i její život.

Konečně uvedla, že ač v zemi původu žije její příbuzní, vytvořila si osobní a sociální zázemí právě v České republice. Je osobou staršího věku a v případě návratu do země původu by došlo zcela jistě k vážnému narušení jejího osobního života, neboť by ztratila kontakt s osobami, s nimiž si během svého pobytu v České republice vytvořila vztah. Případný návrat do země původu by pro ni znamenal psychické příkoří.

Z výše uvedených důvodů navrhla zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že po provedeném řízení dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobkyně ve vlasti neměla žádné potíže relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem a ani v případě návratu jí nehrozí nebezpečí vážné újmy. Nesouhlasil ani s tvrzením žalobkyně, že v případě návratu do země původu jí hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, a to s poukazem na současnou aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině. Pokud jde o aktuální politickou bezpečnostní situaci, žalovaný ji vyhodnotil způsobem odpovídajícím dostupným informacím, jeho informace jsou s ohledem na vývoj situace na Ukrajině přiměřeně aktuální. Předmětný příběh žalobkyně zapadá do rámce, který byl vytvořen žalovaným shromážděnými zprávami. I přes nestabilní a vyvíjející se situaci na Ukrajině, která je vzhledem k informacím z médií obecně známa, žalovaným použité informace zachycují politickou a bezpečnostní situaci, která je v základních aspektech významných pro posouzení žádosti žalobkyně

o udělení některé z forem mezinárodní ochrany platná i k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Navíc žalobkyně měla příležitost doplnit informace, které sloužily k rozhodnutí, což neučinila, jak vyplývá z Protokolu o seznámení s podklady pro rozhodnutí ze dne 5. 2. 2015. Život ani zdraví žalobkyně nejsou v souvislosti s popisovanými nepokoji ohroženy. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze na jihu a jihovýchodě země. Místo posledního pobytu žalobkyně v západní části Ukrajiny je od problematických oblastí vzdálené a není střety ukrajinských vojsk se separatisty zasaženo, navíc ukrajinská vláda se snaží bezpečnostní problémy v této části země řešit. Žalobkyně by v případě návratu nebyla stížena významnější měrou nepříznivými politicko-ekonomickými dopady současného vývoje událostí na Ukrajině než většina obyvatel regionu, odkud odešla; tato situace je reakcí na obecné podmínky, jež tíživě dopadají na ukrajinské obyvatelstvo, a nelze v nich spatřovat důvody relevantní z hlediska mezinárodní ochrany.

K námitce týkající se osobního života žalobkyně na území ČR, žalovaný uvedl, že svým rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany nepřiměřeně nezasáhl do rodinného a soukromého života žalobkyně. Žalobkyně podle názoru žalovaného na území ČR nevede takový rodinný a soukromý život, jemuž dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by měla být poskytována ochrana. Nelze přehlédnout, že žalobkyni bylo uloženo i správní vyhoštění, protože pobývala na území ČR neoprávněně; na území nemá žádné pevné místo pobytu. V této souvislosti lze jen stěží hovořit o dlouhodobém zázemí a pevných vazbách k území ČR. Na druhé straně na Ukrajině žije její rodina, dospělé děti a i manžel, a i když se s ním nestýká, on i děti pro ni nepochybně představují určité zázemí, kterého může v případě návratu do vlasti využít. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 25. 11. 2014 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR), ve které uvedla, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání a že není a nikdy nebyla členem žádné politické strany, ani jiné organizace. Sdělila, že je vdaná a má dvě dospělé děti, které žijí na Ukrajině. Uvedla, že manžel rovněž žije na Ukrajině. Vypověděla, že dosáhla vysokoškolského vzdělání a pracovala na Ukrajině jako hlavní inženýr ekonom. V Polsku pracovala jako sběračka ovoce a v ČR jako uklízečka v jídelnách a restauracích. Do odjezdu z vlasti žila v Rovenské oblasti v obci Dubno. Z Ukrajiny odcestovala mikrobusem za prací na polské vízum. V ČR pobývala od března do června 2004, poté byla od června 2004 až do podzimu 2006 na Ukrajině a od roku 2008 pobývala na různých místech na Ukrajině, v Polsku a v ČR, kde trávila vždy 6-12 měsíců. Vypověděla, že doklady jí ukradli v roce 2011 v Praze. Svou vlast opustila naposledy v roce 2011, kdy odjela za prací do Polska a ČR. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že se na Ukrajinu nechce vrátit, protože se tam nemá kam vrátit, s manželem není v kontaktu a děti jsou už samostatné. Dodala, že manžel má byt, ale ona s ním nechce bydlet. Prohlásila, že proti ní nikdy nebylo a ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Uvedla, že v případě návratu do vlasti má obavu z toho, že by neměla kde žít, a také ze situace na Ukrajině.

V průběhu pohovoru k žádosti uvedla, že na Ukrajině žila v obci Dubno v Rovenské oblasti. Narodila se v Bělorusku a tam žila do roku 1986, poté odjela s manželem a dětmi na Ukrajinu do Rovenské oblasti. Na Ukrajině pracovala jako ekonom na stavbě, v roce 1998 se rozpadla firma, kde pracovala, tak začala jezdit vždy na 3 měsíce za prací do Polska. Uvedla, že v roce 2004 odjela pracovat do ČR na cestovní pas a vízum, ale po třech měsících se vrátila na Ukrajinu a poté opět střídavě jezdila za prací do Polska. Od roku 2008 do roku 2014 už jezdila za prací nejen do Polska ale i do ČR. Vždy měla pas a polské vízum, na základě kterého cestovala rovněž do ČR a nikdy s tím neměla problémy. Od dubna 2014 již zůstala

v ČR. Manžel zůstal na Ukrajině a stále tam žije, děti jsou již dospělé a žijí také na Ukrajině. S dětmi je v kontaktu a telefonují si přibližně jednou týdně, s manželem v kontaktu není. V případě návratu na Ukrajinu by mohla žít u syna nebo dcery. K důvodům odjezdu z vlasti uvedla, že na Ukrajině nebyla práce, dcera a syn mají rodiny, tak odjela za prací do Polska, kde pracovala jako sběračka jablek a poté odjela pracovat do ČR, kde pracovala příležitostně jako uklízečka. V ČR si chtěla vydělat, protože ještě není tak stará a pak se vrátit s penězi a pomoci dětem. Po příjezdu do ČR žila u známé a potom si sehnala bydlení v bytě v Praze. V sobotu dne 16. 11. 2014 jí ukradli pas a krádež nenahlásila na policii. Chtěla jít na ambasádu požádat o nový pas, ale policie ji mezitím hned v neděli zadržela. Byla si vědoma svého nelegálního pobytu. Prohlásila, že žádá o mezinárodní ochranu v ČR, protože se na Ukrajině nemá kam vrátit, je tam nestabilní ekonomická a politická situace, s manželem již není v kontaktu a děti jsou samostatné. Dodala, že pokud by byla možnost ve vlasti získat práci, tak by se na Ukrajinu vrátila, žila by tam a pracovala. Prohlásila, že ve vlasti neměla žádné problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií, armádou ani neměla problémy kvůli rase, národnosti, pohlaví, náboženskému přesvědčení. Uvedla, že v případě návratu do vlasti by to bylo špatné, dcera žije v Kyjevě, nemá vlastní byt, má jen pronajatou jednu místnost a žijí tam tři, syn má také vlastní rodinu. Pokud by se vrátila, tak by ji děti samozřejmě nenechali na ulici, ale bylo by to těžké a problematické. Nechce se vrátit a chtěla by zde ještě nějakou dobu pracovat, dokud je zdravá.

Dne 24. 2. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace skutečně panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Konkrétně se jedná o ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a stabilní. Žadatelka pochází ze západní části země, z Rovenské oblasti, která je velmi vzdálená od ozbrojených střetů a bezpečnostní situace se tu nijak nezměnila. Tohoto regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 14. 8. 2014, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

Žalobkyně namítla, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, jelikož jí hrozí vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Tato námitka není důvodná.

Podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu“*. Toto ustanovení transponuje do českého právního řádu ustanovení čl. 15 písm. c) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle kterého *„Vážnou újmu se rozumí vážné a individuální ohrožení života nebo nedotknutelnosti civilisty v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu“*.

V rozsudku ze dne 17. 2. 2009, sp. zn. C-465/07, uvedl Evropský soudní dvůr (dále jen „ESD“), že *„čím více je žadatel případně schopen prokázat, že je specificky dotčen z důvodu skutečností vlastních jeho osobní situaci, tím nižší míra svévolného násilí bude požadována pro to, aby mohl mít nárok na podpůrnou ochranu“*.

Z rozsudku ESD tak lze pro výklad čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice [a tím i § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu] dovodit koncept, který zahraniční odborná literatura označuje jako „sliding scale“. Jinak řečeno, pokud předmětné území není ve stavu tzv. totálního konfliktu (tedy konfliktu, který zahrnuje celé území a vyznačuje se vysokou intenzitou ohrožení pro všechny civilisty nacházející se v daném teritoriu), je pro přiznání doplňkové ochrany zapotřebí prokázat určitou míru specifického dotčení, vyplývajícího z osobních charakteristik a situace žadatele, přičemž tato míra individualizace musí být tím větší, čím nižší je rozsah a intenzita probíhajícího konfliktu.

Poté, co soud aplikoval výše zmíněný koncept na situaci žalobkyně, dospěl k závěru, že jí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nehrozí. Ze zpráv shromážděných žalovaným i z veřejně dostupných informací je nepochybné, že se Ukrajina ve stavu totálního konfliktu nenachází. K ozbrojeným střetům vyznačujícím se značným rizikem pro civilní obyvatelstvo dochází pouze na menší části území (Doněcká a Luhanská oblast), navíc značně vzdáleného od bydliště žalobkyně a její rodiny. Situace na západě Ukrajiny je dle dostupných informací bezpečná, přičemž incident, popisovaný žalobkyní, byl v této oblasti ojedinělým a nijak nezpochybnuje závěr žalovaného, že Rovenská oblast (kde žalobkyně na Ukrajině bydlela) je oblastí bezpečnou. Jelikož se tedy Ukrajina nenachází ve stavu totálního konfliktu, musela by žalobkyně prokázat, že je probíhajícím konfliktem „specificky dotčena“ – tedy, že hrozí ohrožení jejího života či důstojnosti ve větší míře, než ostatním obyvatelům dotčené oblasti. Žalobkyně však žádné takové skutečnosti v průběhu správního ani soudního řízení neuvedla a soud tak uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobkyni vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nehrozí.

Soud nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně, že žalovaný vycházel z neaktuálních podkladů. V obecné rovině není na překážku použití starších zpráv ze země původu, pokud se situace v dané zemi podstatně nezměnila. V projednávané věci je soudu známo z veřejně dostupných zdrojů, že základní informace uvedené ve zprávách shromážděných žalovaným (lokalizace konfliktu na jih a jihovýchod Ukrajiny, klidná situace na západě země) jsou stále aktuální a žalobkyně jejich použitelnost nijak věcně nezpochybnila – argumentace

bombovými útoky v Charkově a Oděse, není vzhledem k ojedinělosti těchto útoků a jejich vzdálenosti od Rovenské oblasti, případná.

Jako důvodnou neshledal soud ani námitku rozpornosti napadeného rozhodnutí, která spočívá v tom, že žalovaný na jednu stranu uvádí, že konflikt na území Ukrajiny neprobíhá a na stranu druhou uvádí, že konflikt se nerozšíří ze zasažených oblastí do jiných. Soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec netvrdí, že na území Ukrajiny žádný konflikt neprobíhá, ale tvrdí pouze to, že „na území Ukrajiny neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadatelce za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu“. Jinými slovy, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by mohl způsobit žalobkyni újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, což je tvrzení, které soud pokládá (z důvodů uvedených výše) za správné.

Žalobkyně konečně namítla, že by napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jejího soukromého života. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Z výpovědi žalobkyně je zřejmé, že nemá v ČR rodinné zázemí ani pevnější vazby – ostatně v ČR ani dlouhodobě nežila, ale vždy „pendlovala“ mezi Ukrajinou, ČR a Polskem. Zároveň je nutno dodat, že právě na Ukrajině má žalobkyně rodinné zázemí (manžela a dvě děti). Soud tak konstatuje, že v projednávané věci k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně nedochází.

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Odměnu soudem ustanovenému zástupci žalobkyně určil soud ve výši 6.800,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. července 2016

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová